

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Naar de diepste put van het onbewuste

Ik lees een toespraak van een heilige. Hij heeft mensen aangespoord af te zien van boosheid, af te zien van gehechtheid, af te zien van passies – alsof het dingen zijn waar je afstand van kunt nemen! Alsof je hen als je wilt van je af kunt schudden en ze kunt achterlaten! Hoewel bij het lezen en horen deze indruk gewekt wordt.

Kijkend naar zulke preken beseft men hoe dom onze onwetendheid is, en hoe weinig we weten over de menselijke mind!

Ik zei tegen een kind vandaag: “Waarom laat je jouw boosheid niet vallen?” De jongen begon te lachen en zei: “Is het in mijn macht om boosheid te laten vallen?”

Elk mens wil zijn boosheid en kwaad wel kwijt – maar het is noodzakelijk om diep naar de wortels van het kwaad te graven – het is noodzakelijk om tot de diepste put van het onbewuste te gaan, waar zij vandaan komen. Men wordt er niet vrij van, enkel door in het bewuste denken dit besluit te nemen.

Freud heeft een interessante gebeurtenis vermeld. Een dorpsbewoner logeerde in een stadshotel. In de nacht probeerde hij het licht in zijn kamer uit te doen, maar slaagde er niet in. Hij probeerde keer op keer het licht uit te blazen, maar het licht bleef branden, zelfs zonder te flikkeren. De volgende morgen diende hij een klacht in. Als antwoord op de klacht kreeg hij te horen dat het licht niet een gewone lamp was die je uit kunt blazen, maar dat het een elektrische lamp was.

En ik zeg dat het een verkeerde methode is om mensen te vragen hun kwade emotionele gevoelens uit te laten blazen. Het zijn geen aardewerk lampen, het zijn elektrische lampen. De methode om hen te doven ligt verborgen in het onbewuste.

Alle beslissingen vanuit het bewuste denken zijn van geen nut, zoals de poging een elektrische lamp uit te blazen. Enkel door met een geschikt middel in het onbewuste af te dalen, kunnen hun wortels doorgesneden worden.

Buiten de wereld van tijd

Tik... tik... tik... de klok is weer gaan lopen. Ze heeft in feite al die tijd gelopen – alleen voor mij was ze opgehouden. Of, ik kan beter zeggen dat ik zelf gesloten was voor de ruimte waar dit lopen bestaat.

Ik was een andere wereld van tijd binnengegaan. Ik zat met gesloten ogen, naar binnen kijkend en ging door met kijken – het was een volkomen andere wereld. Toen werd het contact met deze wereld verbroken.

Wat is het gelukzalig om uit de tijd te glippen! Beelden in de mind houden op. Hun bestaan is tijd. Als zij verdwijnen, stopt de tijd en blijft enkel het zuivere heden over. Het heden is alleen in taal een gedeelte van tijd. In werkelijkheid is het buiten de wereld van tijd, eraan voorbij. Daarin te zijn is in het zelf zijn. Ik ben nu uit die wereld teruggekomen. Wat is alles vredig! In de verte zingt een vogel, een kind huilt ergens in de buurt, en er kraait een haan.

Wat is het gelukzalig om te leven! En nu weet ik dat ook de dood gelukzalig is, omdat het leven er niet mee eindigt. Het is enkel een andere staat van leven – leven is ervoor en ook erna.

